

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 218/2021-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jozefom Herbulákom, advokátom, Brnianska 1K, Trenčín, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súdu č. k. 8 Cdo 197/2020 z 23. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 197/2020 z 23. septembra 2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 197/2020 z 23. septembra 2020 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **450,29** eur a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

1.1. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 218/2021-18 z 25. mája 2021 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vo zvyšnej časti, t. j. v časti namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bola ústavná sťažnosť odmietnutá pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 252/2013 sa sťažovateľ žalobou podanou proti žalovaným v 1. a 2. rade domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k tam bližšie špecifikovaným nehnuteľnostiam.

3. Rozsudkom č. k. 6 C 252/2013-336 z 11. júla 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol, žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania a štátu priznal vo vzťahu k sťažovateľovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dotknutá nehnuteľnosť nie je podľa vypracovaného znaleckého posudku a podľa § 2 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov reálne deliteľná a z dôvodu nesúhlasu strán sporu do úvahy neprichádzali ani ďalšie zákonné možnosti zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, t. j. prikázanie spoločnej veci za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom, resp. predaj dotknutej nehnuteľnosti.

4. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 17 Co 312/2018 zo 4. júla 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil po doplnení dokazovania rozsudok okresného súdu ako vecne správny a žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Súhlasne s okresným súdom skonštatoval, že na oboch stranách strán sporu existujú také dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je na mieste aplikovať § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podielové spoluvlastníctvo strán sporu nezrušiť a nevyporiadať prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku.

5. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom ako spornú považoval otázku reálnej deliteľnosti nehnuteľnosti. Predmetnú otázku konajúce súdy nižšieho stupňa vyriešili podľa sťažovateľa nesprávne, keď konštatovali, že nehnuteľnosť rozdelená na dva bytové domy by nespĺňala požiadavku vyplývajúcu z § 2 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Za správne riešenie danej otázky sťažovateľ považoval právny záver, že „*ak nehnuteľnosť pozostáva z dvoch alebo troch bytových jednotiek, ktoré spĺňajú stavebno-*

technické požiadavky, možno stavbu rozdeliť a vytvoriť i dom s dvomi alebo tromi bytovými jednotkami“.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP, pretože sťažovateľom uplatnená otázka, či je sporná nehnuteľnosť patriaca do podielového spoluvlastníctva strán sporu reálne deliteľná, nemá charakter právnej otázky, pričom jej riešenie vychádza zo skutkových zistení jednotlivého prípadu a je zároveň výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým uznesením, ktorým najvyšší odmietol jeho dovolanie ako procesne neprípustné napriek riadne vymedzenému dovolaciemu dôvodu, bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ v tomto smere namieta, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil v dovolaní naformulovanú otázku ako otázku skutkovú, hoci nepochybne ide o otázku právnu, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie krajského súdu. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd dospel k záveru o skutkovom charaktere v dovolaní vymedzenej otázky, aj keď z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že konajúce súdy k rozdeleniu spornej nehnuteľnosti na samostatné bytové jednotky nepristúpili z dôvodu, že podľa ich výkladu zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov je takýto postup možný iba v prípade, ak by rozdelením nehnuteľnosti vznikli najmenej štyri samostatné byty. To znamená, že konajúce súdy k takémuto rozdeleniu nepristúpili nie zo skutkových dôvodov, ale z právnych dôvodov. Najvyšší súd sa mal preto predmetnou dovolacou otázkou zaoberať a relevantným spôsobom odôvodniť, či je z právneho hľadiska možné „*spoločnú nehnuteľnosť rozdeliť na bytové jednotky tak, že vzniknú menej ako štyri byty*“.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnených osôb a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu

8. Najvyšší súd vo vyjadrení k dôvodom ústavnej sťažnosti č. k. KP 3/2021-297 zo 16. júna 2021 uviedol, že rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ponecháva na úvahe ústavného súdu. Pripojil k nemu aj vyjadrenie sudkyne poverenej riadením občianskoprávneho kolégia a výkonom pôsobnosti predsedu kolégia [REDAKOVANÉ], podľa ktorej je ústavná sťažnosť sťažovateľa nedôvodná, pričom zdôraznila potrebu riadneho vymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Sťažovateľ v danom prípade podľa jej názoru neuviedol konkrétnu právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorú odvolací súd posúdil nesprávne. Sťažovateľom nastolená dovolacia otázka, od vyriešenia ktorej podľa neho záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, t. j. otázka reálnej deliteľnosti spornej nehnuteľnosti, je otázkou skutkovou, a nie právnu. Z rozsudkov konajúcich súdov nižších stupňov pritom jasne vyplynulo, že svoje rozhodnutie založili okrem iného na skutkovom zistení, ktoré vyplynulo i zo znaleckého posudku, podľa ktorého nie je predmetný rodinný dom reálne deliteľný, pričom zistenie, či je vec

reálne deliteľná, predchádza samotnému právnomu posúdeniu. Podľa najvyššieho súdu je odôvodnenie napadnutého uznesenia presvedčivo a dostatočne odôvodnené.

III.2. Vyjadrenie zúčastnených osôb

9. Oznámením zo 4. júna 2021 ústavný súd upovedomil žalovaných v 1. a 2. rade [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako zúčastnené osoby o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil im vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia.

9.1. Žalovaní v 1. a 2. rade vo vyjadrení z 23. júna 2021 (doručenom ústavnému súdu 28. júna 2021) rozsiahlo opísali skutkový stav veci a obsírne poukázali na pretrvávajúce nepriateľské a veľmi napäté vzťahy so sťažovateľom. Navrhli ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovieť, pretože do jeho označených práv nebolo podľa ich názoru žiadnym spôsobom zasiahnuté.

III.3. Replika sťažovateľa

10. Sťažovateľ sa v replike doručenej ústavnému súdu 8. júla 2021 nestotožnil s vyjadrením najvyššieho súdu a zúčastnených osôb, pričom pripomenul obsah svojho dovolania a opätovne zdôraznil, že otázka, ktorú v podanom dovolaní dostatočne a jasne definoval, má charakter právnej otázky. V tejto súvislosti poukázal na konštatovanie krajského súdu v jeho rozsudku, že vyporiadanie a zrušenie podielového spoluvlastníctva k spornej nehnuteľnosti neumožňuje zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého je rozdelenie možné iba v prípade, ak by v bytovom dome vznikli najmenej štyri byty. Z tohto dôvodu sťažovateľ v dovolaní vymedzil právnu otázku, a to či možno stavbu v rámci konania rozdeliť i tak, že vzniknú len dva alebo tri byty. Konštatoval, že napadnuté uznesenie je z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľné, pretože napriek splneniu všetkých zákonných podmienok pre meritórny prieskum najvyšší súd dovolanie ako neprípustné odmietol, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu. K vyjadreniu zúčastnených osôb sťažovateľ podotkol, že v ňom nenachádza žiadnu relevantnú argumentáciu, pričom jeho obsah len potvrdzuje ich vážne narušené vzájomné vzťahy.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné z dôvodu, že otázka nastolená sťažovateľom predstavuje skutkovú, a nie právnu otázku. Podstatou ústavnej sťažnosti je tak posúdenie ústavnej udržateľnosti odmietnutia dovolania sťažovateľa.

12. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách

(m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené záver boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

14. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, I. ÚS 115/2020). Právo na prístup k súdu je nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces a tvorí jeho esenciálny prvok [III. ÚS 875/2016 a rozhodnutie ESLP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 a 36].

15. Právo na prístup k súdu však nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu (III. ÚS 275/2018). Takéto obmedzenia predstavujú aj ustanovenia § 420 a § 421 CSP, ktoré stanovujú, kedy je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Zároveň je povinnosťou dovolateľa formulovať dovolanie spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP (m. m. IV. ÚS 15/2021). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplňania princípu správnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020).

16. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Je teda vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najstálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Ústavný súd tak musí dbať na to, aby aj pri rozhodovaní o dovolaní boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. V súlade s uvedenými východiskami ústavný súd skúmal, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné, zodpovedá požiadavkám kladeným na súdne rozhodnutie, a či účinky dovolacej právomoci najvyššieho súdu boli v danom prípade zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu.

18. V danom prípade sťažovateľ prípustnosť dovolania podaného proti rozsudku krajského súdu vyvodil z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom za dovoláciu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá zároveň nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, považoval otázku deliteľnosti nehnuteľnosti v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva z hľadiska § 2 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Za správne vyriešenie tejto otázky výslovne považoval právny záver, že *„ak nehnuteľnosť pozostáva z dvoch alebo troch bytových jednotiek, ktoré spĺňajú stavebno-technické požiadavky, možno stavbu rozdeliť a vytvoriť dom s dvomi alebo tromi bytovými jednotkami“*. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ na rozdiel od najvyššieho súdu vyjadruje presvedčenie, že nastolená otázka má charakter právnej otázky, a preto sa ňou bol najvyšší súd povinný zaoberať.

19. V súvislosti s touto predostretou námietkou ústavný súd zdôrazňuje, že pri rozlišovaní právnych a skutkových otázok je treba v prípade pochybností postupovať v prospech dovolateľa. Odmietnutie dovolania z dôvodu, že uplatnené námietky nemajú charakter právnej otázky, je možné iba v prípadoch, keď je táto skutočnosť jednoznačná, pričom záver najvyššieho súdu o skutkovej povahe uplatnených námietok musí byť riadne odôvodnený (pozri obdobne nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 664/19 z 27. apríla 2020).

18. Ústavný súd sa nestotožňuje so záverom najvyššieho súdu, že sťažovateľom nastolená otázka je otázkou skutkovou, a nie právnou. Oboznámením sa s obsahom vyžiadaného dovolania sa ústavný súd presvedčil, že zadefinovanie dovolacej otázky najvyšším súdom v bode 17 napadnutého uznesenia nezodpovedá tomu, ako ju sťažovateľ vymedzil v podanom dovolaní, a teda, že zo strany najvyššieho súdu došlo k jej preformulovaniu. Najvyšší súd totiž uzavrel, že sťažovateľ sa predmetnou otázkou domáhal posúdenia, či je sporná nehnuteľnosť (rodinný dom) patriaca do podielového spoluvlastníctva reálne deliteľná. Sťažovateľ síce v dovolaní spochybňoval závery konajúcich súdov o nedeliteľnosti danej konkrétnej nehnuteľnosti, avšak z dovolania možno zároveň vyvodiť, že sťažovateľ zastával odlišný právny záver ako krajský súd, pokiaľ ide o aplikáciu a výklad § 2 ods. 2 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v okolnostiach prejednávanej veci. Sťažovateľ pritom najvyššiemu súdu predostrel svoj právny názor na riešenie tejto otázky. Od najvyššieho súdu teda sťažovateľ žiadal zodpovedanie otázky, či je nehnuteľnosť možné považovať za deliteľnú napriek tomu, že jej rozdelením by vznikli len tri, resp. dve samostatné bytové jednotky, čo by nezodpovedalo zákonu o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

19. Ústavný súd teda uzatvára, že dovolacia otázka tak, ako bola vymedzená sťažovateľom v dovolaní, má charakter právnej otázky, a preto napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu neobstojí z hľadiska základného práva na prístup k súdu. Z týchto dôvodov ústavný súd vyslovil, že namietaným uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

20. Na tomto mieste však ústavný súd súčasne zdôrazňuje, že jeho kasačné rozhodnutie neprejudikuje ako by sa malo vo veci samej rozhodnúť, a teda sa nevyjadruje ani k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, pretože by v tomto smere išlo o neprípustný zásah do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Posúdenie, či sťažovateľom nastolená dovolacia otázka je pre predmetnú rozhodovanú vec podstatná, t. j. nie je otázkou hypotetickou alebo akademickou (II. ÚS 147/2020), či od jej vyriešenia skutočne záviselo rozhodnutie krajského súdu a či konkrétne ide o otázku, ktorá dosiaľ nebola v praxi dovolacieho súdu riešená, patrí do právomoci najvyššieho súdu.

21. Vzhľadom na zistenie o porušení označených práv sťažovateľa ústavný súd napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Po vrátení veci je najvyšší sud povinný opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa s tým, že podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde je viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

22. Ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia v požadovanej sume 5 000 eur, pretože zrušením napadnutého uznesenia a vrátením veci najvyššiemu súdu sa vytvoril priestor na nápravu zásahu do označených práv sťažovateľa (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

23. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania celkom v sume 450,29 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 vyhlášky a sťažovateľovi priznal odmenu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) á 177 eur, čo spolu s režijným paušálom 2 krát á 10,62 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 375,24 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), pretože právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH. Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi odmenu za úkon – repliku z 8. júla 2021, pretože táto neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by prispeli k bližšiemu objasneniu veci, pričom v podstatnom ide o argumentáciu totožnú s uplatnenou v ústavnej sťažnosti.

25. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 4. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu